

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 599/2021-33

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Straku (sudca spravodajca) a sudcov Roberta Šorla a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDACTED], zastúpenej advokátskou kanceláriou URBAN STEINECKER GAŠPEREC BOŠANSKÝ, s. r. o., Havlíčkova 16, Bratislava-Staré Mesto, IČO 47 244 895, proti postupu Okresného súdu Bratislava II v konaní sp. zn. 67Csp/32/2016 takto

r o z h o d o l :

Ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky

1. Z ústavnej sťažnosti doručenej ústavnému súdu 24. augusta 2021 vyplýva, že sťažovateľka sa žalobou doručenou okresnému súdu 22. augusta 2016 domáhala zaplata 4 713,39 eur s prísl. z titulu bezdôvodného obohatenia. Sťažovateľka uzavrela spotrebiteľskú úverovú zmluvu (7. júla 2008), na základe ktorej jej bol poskytnutý úver vo výške 173 579 Sk (5 761,76 eur) na kúpu motorového vozidla. Okresný súd rozsudkom z 15. marca 2017 žalobu v celom rozsahu zamietol. Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 15Co/87/2019 z 27. mája 2020 rozsudok okresného súdu vo veci samej potvrdil, výroky II a III zmenil tak, že žalovanému v 1. rade a žalovanému v 2. rade priznal proti žalobkyni nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 100 %. Rozsudok okresného súdu z 15. marca 2017 v spojení s opravným uznesením

zo 7. marca 2019 a rozsudok krajského súdu z 27. mája 2020 nadobudol právoplatnosť 29. júla 2020. Spis bol vrátený okresnému súdu 19. júna 2020. Vyšší súdny úradník (ďalej len „VSÚ“) uznesením z 12. apríla 2021 uložil sťažovateľke povinnosť nahradiť trovy konania 647,32 eur. Proti uzneseniu VSÚ podala sťažovateľka sťažnosť, o ktorej nebolo do podania ústavnej sťažnosti rozhodnuté.

2. Podľa sťažovateľky okresný súd od podania žaloby (22. augusta 2016) právoplatne nerozhodol. Celková dĺžka konania trvá päť rokov a súd stále nerozhodol o celom predmete konania. Podľa názoru sťažovateľky okresný súd postupuje nesústredene, neehospodárne a neefektívne. Na základe uvedeného sa sťažovateľka domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na spravodlivý proces podľa čl. 47 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“). Tiež navrhuje prikázať okresnému súdu konať, priznať primerané finančné zadost'učinenie 6 674 eur a náhradu trov konania.

II.

Vyjadrenie okresného súdu a replika sťažovateľky

3. Keďže zákonný sudca je od 1. júla 2021 poverený plnením úloh predsedu okresného súdu, pričom miesto podpredsedu nie je na okresnom súde obsadené, k ústavnej sťažnosti sa preto vyjadril predseda Krajského súdu v Bratislave. Krajský súd vo vyjadrení uviedol, že okresný súd uznesením z 12. apríla 2021 uložil sťažovateľke povinnosť zaplatiť žalovaným náhradu trov konania 647,32 eur. Na základe žiadosti žalovaného bolo 7. mája 2021 vydané opravné uznesenie. Sťažovateľka podala proti uzneseniu okresného súdu z 12. apríla 2021 sťažnosť. Okresný súd nesúhlasí s námietkami sťažovateľky týkajúcimi sa jeho nečinnosti, pretože toto tvrdenie nie je v súlade s obsahom súdneho spisu. Ku dňu podania ústavnej sťažnosti ubehol jeden mesiac. Tiež dodal, že zákonný sudca bol od 1. júla 2021 poverený plnením úloh predsedu okresného súdu. Z dôvodu plnenia s tým súvisiacich služobných povinností došlo k oneskoreniu vydania rozhodnutia. Rozhodnutím z 19. novembra 2021 zákonný sudca zrušil uznesenie vydané VSÚ a VSÚ v ten istý deň vo veci rozhodol.

4. Sťažovateľka vo svojom ďalšom podaní uviedla, že žiadne personálne rozhodnutia vo vnútri organizačnej štruktúry nemôžu zbaviť okresný súd objektívnej zodpovednosti. Tiež poukázala, na judikatúru ústavného súdu, ako aj Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“), podľa ktorej je hlavným cieľom súdnych konaní odstránenie právnej neistoty, pričom to nastáva až právoplatným skončením veci ako celku.

III.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

5. Sťažovateľka namieta, že postupom okresného súdu v konaní sp. zn. 67Csp/32/2016 došlo k porušeniu jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov

podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 38 ods. 2 listiny, základného práva podľa čl. 47 charty, ako aj práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

6. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

7. Podľa čl. 38 ods. 2 listiny každý má právo, aby jeho vec bola prerokovaná verejne, bez zbytočných prietahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť iba v prípadoch ustanovených zákonom.

8. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

9. Podľa čl. 47 charty každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom. Každý musí mať možnosť poradiť sa, obhajovať sa a nechať sa zastupovať.

10. Ústavný súd vo vzťahu k čl. 48 ods. 2 ústavy (rovnako k čl. 6 ods. 1 dohovoru a k čl. 38 ods. listiny) už judikoval, že formuláciou uvedenou v čl. 48 ods. 2 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07). Uvedenú podobnosť v obsahu práva možno primerane vzťahovať aj na čl. 47 charty.

11. Sťažovateľka za porušovateľa svojich práv označila okresný súd a tomuto súdu vytýka aj postup s prietahmi. Ako však z okolností vyplýva, konanie pred týmto súdom netrvá takú dlhú dobu, aby sa dalo vôbec uvažovať o zbytočných prietahoch (IV. ÚS 434/08, I. ÚS 210/2018). Od začatia konania (22. augusta 2016) okresný súd rozhodol vo veci samej 15. marca 2017, teda približne do siedmich mesiacov. V čase uplatnenia práv na ústavnom súde bola vec v spojení s rozhodnutím krajského súdu právoplatne už uzavretá (29. júla 2020). Z uvedeného vyplýva, že miera sťažovateľkinej právnej neistoty z nerozhodnutia veci samej bola v čase podania ústavnej sťažnosti (24. august 2021) výrazne oslabená.

12. Po právoplatnosti rozhodnutia krajského súdu bol spis vrátený na okresný súd 19. júna 2020. Okresný súd následne už len o trovách konania rozhodol uznesením z 12. apríla 2021 a v dôsledku opravného prostriedku súd uznesením z 19. novembra 2021. Dĺžka konania o náhrade trov konania trvala od doručenia spisu na okresný súd (19. júna 2020) do rozhodnutia o výške trov konania (19. novembra 2021) jeden rok a päť mesiacov.

13. Ústavný súd uznáva sťažovateľke, že dĺžka rozhodovania o trovách konania nebola bez prietahov, no zároveň konštatuje, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (IV. ÚS 221/05, I. ÚS 375/08). V prípade, keď ústavný súd zistil, že charakter postupu všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prietahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, nevyslovil

porušenie základného práva zaručeného týmto článkom ústavy (II. ÚS 57/01), prípadne návrhu nevyhovel (I. ÚS 11/00).

14. Ústavný súd nevyhodnotil doterajšiu dĺžku rozhodovania okresného súdu za nezlučiteľnú so základnými právami podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny, čl. 47 charty a právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. . Posudzujúc namietané porušenie práv v medziach zákona, ústavný súd bol limitovaný označením okresného súdu ako odporcu (§ 43 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov), ktorý nenesie zodpovednosť za prípadné prieťahy zo strany krajského súdu. Po preskúmaní ústavnej sťažnosti a postupu okresného súdu v napadnutom konaní ústavný súd dospel k záveru, že doterajšia dĺžka konania rozhodovania o výške trov konania (jeden rok a päť mesiacov) nesignalizuje nečinnosť v ústavne relevantnej intenzite, na základe ktorej by bolo možné vysloviť porušenie sťažovateľkou uplatnených práv. Keďže vo veci sťažovateľky bolo právoplatne rozhodnuté (29. júla 2020) a o náhrade trov konania bolo rozhodnuté (19. novembra 2021), nebol nevyhnutný zásah ústavného súdu na ochranu sťažovateľkou uplatnených práv. Z uvedeného dôvodu preto ústavnej sťažnosti nevyhovel a ďalšími návrhmi uvedenými v ústavnej sťažnosti sa preto nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. januára 2022

Peter Straka
predseda senátu